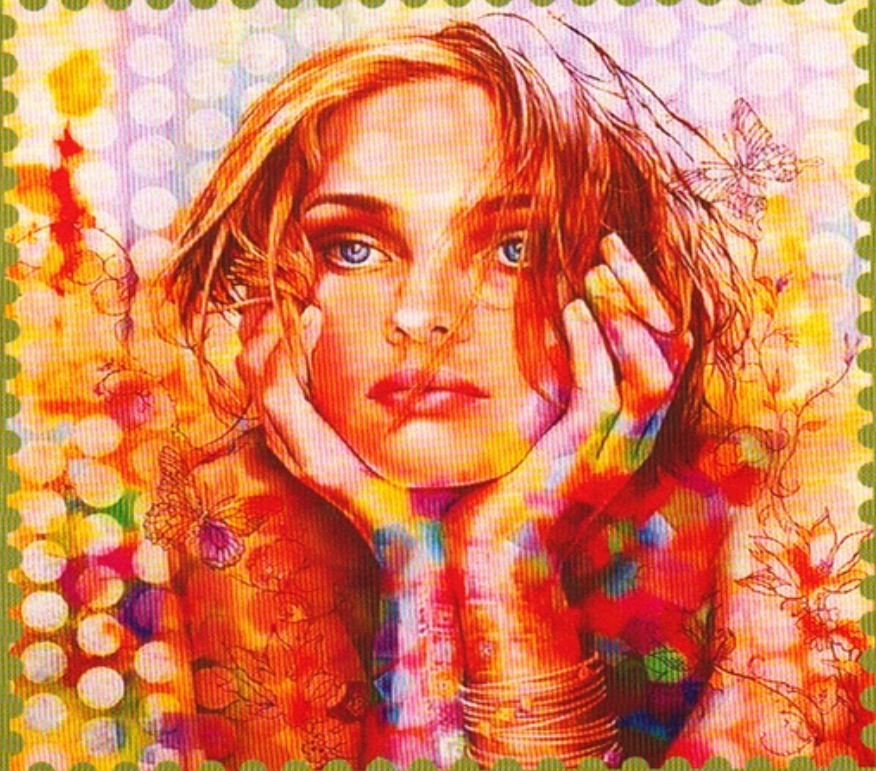

နတ်သမီး

သစ္စာတရားနှင့်
ထိတွေ့စမ်းသပ်ခွင့်

အခန်း (၁)

"ဟေ့ကောင် မင်းဘာစာအုပ်ဖတ်နေတာလဲ"

အခန်းထဲဝင်လာသော ညီထက် လှမ်းမေးခြင်းကို ဆူးခက် ချက်ချင်းပြန်မဖြေနိုင်သေး။ ဆွဲဆောင်အားကောင်းလွန်းလှသည့် ဝတ္ထုစာအုပ်ဆီ ကနေ မျက်လုံးတွေ မခွာနိုင်ဖြစ်နေသည်။

"ငါမေးနေတာကိုတောင် ပြန်မဖြေနိုင်လောက်အောင် မင်းဘာတွေ ဒီလောက်စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ"

ခုတင်ပေါ်လှဲနေသော ဆူးခက်နားကို ညီထက်ရောက်လာပြီး ဖတ်နေသောစာအုပ်ကို ဆူးခက်လက်ထဲမှ ဆွဲယူလိုက်သည်။

"မင်းတော်တော်နှောင့်ယှက်ပါလား ညီထက်၊ ငါဒီမှာ ကောင်းခန်းရောက်နေတာ"

ဆူးခက် ဖတ်နေသော စာအုပ်ကိုကြည့်ပြီး ညီထက် မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့နေမိသည်။ ဒီလိုစာအုပ်တွေကို ညီထက် စိတ်မဝင်စား။ တကယ်မရှိတာတွေကို ရှိနေသယောင်ယောင် လုပ်ကြံဖန်တီးထားသည့် ပေါတောတောဟာသတွေ။

"မင်းက အရည်မရအဖတ်မရတွေ ဖတ်နေတာကိုး ဆူးခက်"

"အောင်မာ မင်းမကြိုက်တိုင်း ငါဖတ်နေတာကိုများ အရည်မရအဖတ်မရတဲ့၊ နာချင်နေပြီနဲ့တူတယ်"

လက်သီးရွယ်လိုက်ရင်း ဆူးခက် မျက်လုံးကြီးပြူး ပြောသည်။

အမြဲတမ်းလိုလို စကားအချေအတင်ဖြစ်တတ်ပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်သောအခါမှ ရန်မဖြစ်ကြပါ။ အဖေချင်းညီအစ်ကို အရင်းတွေမို့ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုတော်သည်။ ဒါပေမဲ့ အပြင်ဘက်မှာတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တကယ့်ညီအစ်ကိုရင်းများ ပမာ သံယောဇဉ်ရှိသည်။ တစ်အိမ်တည်းမှာ တူတူနေကြခြင်းဆိုတော့လည်း ဒီလူနဲ့ဒီလူမှ မတွယ်တာရင် တွယ်တာရမယ့်လူမှ မရှိတော့ဘဲ။

"မင်းစဉ်းစားကြည့်ကွာ ဆူးခက်၊ မင်း သရဲတစ္ဆေဆိုတာတွေကို အပြင်မှာမြင်ဖူးလား၊ လက်တွေ့ကိုင်တွယ်ထိတွေ့ဖူးလား။"

"မင်းဒီလိုတော့ မပြောနဲ့လေ၊ ငါတို့ တကယ်မမြင်ဖူးဘူးဆိုပေမယ့် လည်း သူတို့မရှိဘူးလို့ တစ်ထစ်ချပြောလို့မရဘဲ၊ ပြီးတော့ အခုခေတ်မှာ သရဲတစ္ဆေအကြောင်းတွေက ရေပန်းအစားဆုံးပဲ၊ အချစ်ဝတ္ထုကိုတောင် သရဲ တို့ လူဝင်စားတို့လို ထူးထူးဆန်းဆန်းလေးတွေနဲ့ ကွန့်ပြီးမှ ရေးလာတတ် ကြတာ"

"အေးပါကွာ မင်းက စာအုပ်တွေကြားထဲမှာ နေမယ့်ကောင်ပဲ၊ ရေးသမျှဖတ်ပေါ့"

ဒီစကားကို ညီထက် ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြောလိုက်တာမှန်း ဆူးခက်သိပါ သည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကလည်း ဟုတ်နေတော့ ဘာမှပြန်မချေပနိုင်။

အပျော်ဖတ်ဝတ္ထုတွေကစလို့ ဟိုးရှေးဟောင်းကျမ်းစာများအထိ ဆူးခက် စိတ်ဝင်စားသည်။ ဖတ်ဖြစ်သည်။ အင်တာနက်သုံးဖြစ်ရင်လည်း

သူများတကာတွေလို လှတပတ ရင်ကြီးတင်ကြီး မော်ဒယ်ဖော်ချွတ်မမပုံများ ကိုသာ လိုက်ငမ်းနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ စာအုပ်များတစ်စုတဝေးတည်း ဖတ်လို့ ရနိုင်မည့် စာမျက်နှာတွေ၊ အစုအဖွဲ့တွေကိုသာ လိုက်လံရှာဖွေဖတ်ရှုခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါကို ဟိုကောင် ညီထက်ကတော့ ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ။ ဒီကောင် က

တစ်နေ့တစ်နေ့ ကားလေးတစ်စီးနဲ့ မြို့ပတ်မယ်၊ ကောင်မလေးချောချော
လှလှလေးတွေနဲ့ လျှောက်သွားမယ်၊ အစားအသောက်ဝါသနာကြီးသည့် အတိုင်း
သူမြို့ပတ်ပြီး စားသောက်ဆိုင်တကာ လိုက်ထိုင်မယ်။ သူလုပ်နေ တာတွေကမှ
တကယ့်ကို အရည်မရအဖတ်မရ။ ဒါပေမဲ့ ဆူးခက်ပါးစပ်က တော့
ထုတ်မပြောတော့ပါ။ ထုတ်ပြောရင် သူနဲ့ညီထွက် ထပ်တစ်ခါ ရန် ဖြစ်ရဦးမည်။

ဝါသနာချင်းမတူပေမယ့်လည်း ဆုံးပါးသွားပြီဖြစ်သော မိဘတွေရဲ့
သဘောဆန္ဒအတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် အတူတကွ စည်းစည်းလုံးလုံး နေခဲ့ ကြသည်။
စီးပွားတူတူလုပ်ခဲ့သော အဖနှစ်ယောက် ချန်ထားရစ်ခဲ့သည့် အမွေတွေက
သူတို့နှစ်ယောက်လုံးအတွက် ဆယ်သက်မက လုံလုံလောက် လောက်
စားနိုင်သောက်နိုင်သည်။ ပုံမှန်လည်ပတ်နေသော လုပ်ငန်းတွေ ကလည်း
သူ့ဟာနဲ့သူ၊ ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူများဖြင့် လွှဲထားလိုက်ရုံ ဖြင့် အချိန်တန်ရင်
သူတို့ဘဏ်အကောင့်ထဲ ငွေဝင်နေပြီးသားဖြစ်သည်။ ဒီလိုဘဝမှာ
သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အတွက် ဘာကများ စိတ် သောကဖြစ်စေမှာလဲ။
တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေ ကိုယ်လုပ်ပြီး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ
ဖြတ်သန်းကုန်ဆုံးရုံ။

"မင်းအခု ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ငါ့ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းထားလို့ကွ"

ညကိုးနာရီကျော်မှ အဝတ်အစားလဲနေသော ညီထွက်ကို ဆူးခက် က
လှမ်းမေးသည်။ အရောင်တောက်တောက် အနုမြူစိမ်းရောင်တီရှပ်လေးကို
ဗီရိုထဲမှဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ညီထွက် ခပ်ပြုံးပြုံးပြန်ဖြေသည်။ ဆူးခက်ကတော့
သဘောမကျနိုင်စွာပင် မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့ထားမိသည်။

"မင်းကောင်မလေးနဲ့ချိန်းထားတဲ့အချိန်ကလည်းကွာ အခုတောင်
ညကိုးနာရီကျော်နေပြီ"

"ဟ မင်းဒါတွေ နားမလည်ပါဘူး ဆူးခက်ရာ"

"အေးပါကွာ ဝန်ခံပါတယ်၊ ငါနားမလည်ဘူး၊ မင်းကပဲ ရှင်းပြ စမ်းပါဦး"

"ဒီတစ်ယောက်ကို ငါစတွေ့တာကိုက နိုက်ကလပ်မှာလေကွာ၊ အဲဒီတော့ သူနဲ့ဒီညတွေ့ဖို့ ချိန်းထားတာလည်း နိုက်ကလပ်မှာပဲပေါ့"

"ငါ့မရီးကတော့ တော်တော်ကို အကောင်းစားလေး ဖြစ်ဦးတော့မှာပဲကွာ"

အမြင်ကပ်ကပ်နှင့်ပင် ဆူးခက် အငေါ်တူးတော့ ညီထက် ပြူးပြူးပျာပျာဖြစ်သွားသည်။

"ဟေ့ကောင် ဘယ်က မင်းမရီးက ပါလာတာတုန်း"

"ဟာ မင်းကောင်မလေးဆိုမှတော့ ငါ့မရီးမဟုတ်ဘူးလားကွ"

"သေလိုက်ပါလားကွာ၊ ငါက အဲဒီ လို မိန်းကလေးနဲ့ မင်းကို မရီးတော်ခိုင်းစရာလား၊ ငါယူရင် တကယ့်ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလေးကိုမှ ရွေးယူမှာ"

"ဪ အေး တော်တော်လည်း တရားကျဖို့ကောင်းတယ်နော်"

ညီထက် အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။ ဆူးခက်လည်း ဖက်လက်စသေရွာပြန်စာအုပ်ထဲမှာ ဈာန်ပြန်ဝင်စားလိုက်၏ ။

*

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဆူးခက် လုပ်နေမိတာက ကစနမညအကမေ့ဆိုသည့် သဘာဝ လွန်ဖြစ်ရပ်များအကြောင်း ရိုက်ကူးထားသော

အမေရိကန်ဇာတ်လမ်း တွဲတစ်ခု ထိုင်ကြည့်နေခြင်းပင်။ အဲဒီ ထဲမှ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က သူတို့ မိသားစုလုပ်ငန်းဖြစ်သည့် သဘာဝ လွန်ပြဿနာများ လိုက်လံဖြေရှင်းပေးခြင်း၊ မကောင်းဆိုးဝါးမျိုးစုံကို နှိမ်နင်းပေးခြင်းတို့ဖြင့် ဘဝကိုဖြတ်သန်းနေထိုင်ကြ သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ကောင်းခန်းကြည့်နေတုန်းမှာပင် ညီထက် အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဆူးခက် အဲဒီ ကားကြည့်နေတာတွေ့တော့ တီဗွီရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး

"အဲဒီ ကားက ဒီတစ်သက်ရော ပြီးဦးပါ့မလားကွ"

"ဟေ့ကောင် ရှေ့ကဖယ်ကွာ၊ မင်းသက်သက် မယုတ်မာနဲ့"

ညီထက်ကို တီဗွီရှေ့ကနေ အတင်းတွန်းဖယ်ပစ်လိုက်တော့ ညီ ထက်က တဟားဟားအော်ရယ်သည်။ ဆူးခက်ကို ဘယ်လိုစရင် ဘယ်လို စိတ်တိုသွားမယ်ဆိုတာ သူ သိပြီးသားလေ။

"မင်းဟာကလည်းကွာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်တည်းက အဲဒီ ဇာတ်လမ်းတွဲစထွက်တာ၊ ခုထိကိုမပြီးနိုင်သေးဘူးဆိုတော့ မင်းမပျင်းဘူး လား၊ မရိုးအီသွားဘူးလား၊ ငါဆိုရင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်လ လောက်တွဲမိပြီဆိုရင်တောင် တော်တော်လေးကို ပျင်းရိပြီးငွေ့နေပြီ"

"ဟာ ညီထက် မင်းက မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေနဲ့ လာလာ မနှိုင်းစမ်းနဲ့၊ ငါ ဒီကားကို သိပ်ကြိုက်တာ မင်းသိရဲ့သားနဲ့ကွာ"

"မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ရိုက်ပြပြီး လူတွေကိုဆယ်စုနှစ်တစ်ခုစာ လောက် လုပ်စားနေတာများ၊ မင်းက သိပ်ကြိုက်တယ် ဟုတ်လား"

"ဟေ့ကောင် အဲဒါ အနုပညာကွ၊ မင်းနားမလည်ဘဲ မပြောစမ်းနဲ့"

ညီအစ်ကိုဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်း သူတို့နှစ်ယောက်က ရွယ်တူ

တွေလိုပါပဲ။ ဆူးခက်က ညီထက်ထက် လေးလငယ်သည်။ တစ်နှစ်တည်း
မွေးဖွားလာကြသည့်သူတွေမို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရိုရိုသေသေ
ဆက်ဆံဖို့ဆိုတာ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တုန်းကမှ အတွေးမရှိခဲ့ကြ။ သူတို့ချင်း
ရန်စောင်နေကြဆဲမှာပဲ ခြံရှေ့မှ လူခေါ်ဘဲလဲသံ မြည် လာသည်။ ခြံစောင့်ကြီးက
ဒီနေ့နေမကောင်းသောကြောင့် သူတို့ကို အပြေး လာပြီး သတင်းပို့ပေးမည့်သူမရှိ။

"ဟေ့ကောင် ခြံရှေ့မှာ ဘယ်သူလာလဲမသိဘူး၊ သွားကြည့်လိုက် ဦး"

"ငါ ဒီမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတာ မမြင်ဘူးလား၊ မင်းသိချင်ရင်
မင်းဘာသာသွားကြည့်"

ခုနစ်တည်းက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မကျေမလည်ဖြစ်နေ
ကြတာဆိုတော့ ခုလည်း ဒီခြံတံခါးလေး သွားဖွင့်ဖို့အရေးကို တွန့်ကပ်နေကြ သည်။
ဘဲလဲသံက ဆက်တိုက်ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်လာတော့မှ ညီထက် တစ်ယောက်
စိတ်လျှော့ကာ ခြံထဲဆင်းခဲ့ရ၏ ။

ခြံတံခါးအပြင်ဘက်မှာက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ သူတို့ထက် တော့
နည်းနည်းကြီးမည့်ပုံပါပဲ။ မြန်မာဝတ်စုံဝမ်းဆက်လေးကို ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်
လေးဝတ်ဆင်ပြီး သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားလေးနှင့် အမျိုးသမီးသည် ညီထက်
မြင်လိုက်တာနှင့် မျက်လုံးအေးသွားအောင် ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ
အမျိုးသမီးကို သူ မသိ။

"ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ"

"ဪ မောင်လေးက ဒီအိမ်ကမဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ခပ်ပြီးပြီးလေး မေးနေသော သူမကို ညီထက်မသိသောကြောင့်
ဆူးခက်ဆီလာသော ဧည့်သည်ပဲဖြစ်ရမည်ဟု ညီထက် တွေးလိုက်သည်။

"ဆူးခက်မိတ်ဆွေလား မသိဘူး"

"ရှင် မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်မက ဟိုဘက်တိုက်ကိုပြောင်းလာတာပါ"

"ဪ"

"အဲဒါ အစ်မတို့အိမ်တက်ပွဲလေး လာဖိတ်တာပါကွယ်"

ခုမှပင် ညီထက် ရှင်းသွားတော့သည်။ ပိတ်ထားတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ဘေးက သုံးထပ်တိုက်ခြံကြီးကို ဟိုးတလောကတော့ လူတွေပြောင်းလာ ကြတယ်လို့ ခြံစောင့်ဦးဘို ပြောသံကြားလိုက်သေးသည်။

"ဆောရီးဗျ ကျွန်တော်က အိမ်မှာသိပ်မကပ်တော့ သတိမထား မိလိုက်ဘူး"

"ရပါတယ် မောင်လေးရယ်၊ အိမ်တက်ပွဲကိုသာ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါနော်၊ ဘုရားလည်းပင့်မှာမို့ တစ်ခါတည်းပေါင်းလုပ်တာဆိုတော့ မပျက် မကွက်တက်ရောက်စေချင်ပါတယ်၊ အိမ်ကလူကြီးတွေကိုလည်း ပြောလိုက် ပါနော်၊ အားလုံးကို အစ်မတို့လင်မယားက ဖိတ်ပါတယ်လို့"

ညီထက် မသိမသာ မျက်ခုံးလေးပင့်တက်သွားသည်။ ဒီလို ကျက် သရေရှိပြီး မျက်စိအေးစေတဲ့အမျိုးသမီးမှာ ကာမပိုင်လင်ယောက်ျားရှိပြီးသား ဆိုပါလား။ အင်းပေါ့လေ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိမယ်လို့ ခန့်မှန်း ရသည့် မိန်းမတစ်ယောက်မှာ အိမ်ထောင်ရှိနေခဲ့ပြီးတာ ဆန်းမှဆန်းဘဲ။

"ကျွန်တော်တို့က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်း နေတာပါ၊ မိဘ တွေကတော့ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါပြီ"

"ဟယ် စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်"

အမျိုးသမီးက လူမှုရေးအရ မျက်နှာလေးငယ်လျက်ပြောတော့ ညီထက် ဟက်ခနဲ ရယ်မိသည်။ သူတို့အဖို့ကတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်

တည်းနေရတဲ့ဘဝကြီးမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြင့် နေသား
ကျနေပါပြီလေ။

"ဟာ ဆောရီး အစ်မရယ်၊ တကယ်ဆို ကျွန်တော် အိမ်ထဲဖိတ် ရမှာ၊
ခုတော့ ခြံကြီးမှာ"

"အို ရတယ် မောင်လေးရတယ်၊ အစ်မလည်း ရပ်ကွက်ထဲက
တခြားအိမ်တွေ လိုက်ဖိတ်ရဦးမှာဆိုတော့ အချိန်သိပ်မရပါဘူး၊ အခုလာမယ့်
စနေနေ့မနက်ကိုးနာရီကိုသာ မောင်လေးတို့တွေအားလုံး အစ်မတို့အိမ်ဘက်ကို
ကြွခဲ့ပေးပါနော်"

စကားဆုံးတော့မှပင် အိမ်ထဲခေါ်ဖို့ သတိဝင်လာသော ကိုယ့်ရဲ့
လူမှုရေးအလိုက်မသိမှုကို ကြိတ်အပြစ်တင်လိုက်ရင်း ထွက်ခွာသွားသော
အမျိုးသမီးကို အကြောင်းမဲ့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ဘေးချင်းကပ်
ခြံကြီးကိုလည်း လှမ်းကြည့်မိ၏ ။

အိမ်ကြီးကတော့ လူတွေပြောင်းလာပြီဆိုပေမယ့် အရင်လို တိတ်
ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေဆဲပါ။ ဟိုဘက်အိမ်လည်း ညီထွက်တို့လိုပဲ မိသားစု
နည်းပါးတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။

"ဟေ့ကောင် မင်းကြာလှချည်လားကွာ၊ ဘယ်သူလာတာလဲ"

"ဘေးအိမ်က အိမ်တက်လာဖိတ်တာကွ၊ အလာပသလာပလေး တွေ
ပြောဖြစ်သွားတာ"

"အေး ဘေးအိမ်ကို လူသစ်တွေပြောင်းလာတယ်လို့တော့ ဦးဘို ပြောတာ
ကြားမိတယ်၊ ဘယ်လိုလဲကွ၊ ငါတို့အရွယ်လေးတွေ ပါရဲ့လား"

"ဒီမှာ ဆူးခက် မင်းရဲ့မီးတောက်ချင်နေတဲ့နှာခေါင်းကြီးကို မင်း
ဖတ်နေကျ စာအုပ်တွေကြားထဲသာ သွားညှပ်ထားလိုက်တော့ကွာ"

"မိုက်ရိုင်းလှချည်လားကွ၊ မဆီမဆိုင်တွေ ပါလာပြန်ပြီ"

"အေး စိတ်တော့မကောင်းပေမယ့်ကွာ လာဖိတ်တဲ့ အမျိုးသမီး က တော်တော်ကျက်သရေရှိတယ်၊ မင်းတော့ မမြင်လိုက်ရဘူးပေါ့"

"အိမ်တက်နေကျ ငါသွားရင် မြင်ရမှာပဲလေ၊ ဒီလောက်ထိလည်း မင်းစိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ကွာ အဟဲ"

ခွေတစ်ချပ်ပြီးသွားတာမို့ တီဗွီကိုထပ်လိုက်ရင်း ဆူးခက်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ပြောသည်။

"မီးတောက်နေတဲ့ နှာခေါင်းနဲ့ အဲဒီ နေ့ကျ အိမ်ရှင်မမကို သွား တောင်မကြည့်မိစေနဲ့ ကိုယ့်ညီရေ"

"ဟေ ဘာဖြစ်လို့တုန်း၊ မင်းက ဘာတွေမနာလိုဖြစ်နေတာလဲ"

"အောင်မာ ငါကပဲ မနာလိုဖြစ်ရတယ်ရှိသေး၊ ဟိုက ယောက်ျား ကြီးနဲ့မို့ မင်းကိုမယားခိုးမှုမမြောက်အောင် သတိပေးနေတာကွ ငနာရ"

"တကယ်ကြီးလား၊ ဟာကွာ နာတာပဲ၊ ငါတို့နဲ့ မတိမ်းမယိမ်း အပျိုချောချောလေးတွေများ ပါလာမလားလို့၊ ခုတော့ သွားပြီပေါ့"

"အေး အဲဒါကြောင့် ကြိုတင်သတိပေးလိုက်ပါရဲ့နော်၊ မယားခိုးမှု မဖြစ်ချင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်သာနေလိုက်"

"ဟေ့ကောင် ငါ့မှာ ဟိုက ဘယ်လိုရုပ်မှန်းတောင် မသိရသေးဘူး၊ မင်းလုပ်တာနဲ့ အမှုကတော်တော်ကြီးနေပြီ"

ဆူးခက် ပွစိပွစိလုပ်ရင်း အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ ညီထက်က တော့ ညီဖြစ်သူကိုကြည့်ရင်း ပြုံးစိပြုံးစိ။

"ဟော ကြားလား ညီထက်"

"ဘာလဲကွ၊ မင်းဟာက အလန့်တကြား"

ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ကိုယ့်ဘာသာ မှေးခနဲဖြစ်သွားတုန်း ဆူးခက်က အသည်းအသန် ပြေးဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ညီထက်ကို ကြားလားတဲ့။ ညီထက်ကတော့ ဘာမှမကြား။

နံရံကပ်နာရီကို အကြည့်ရောက်သွားတော့ ညဆယ့်နှစ်နာရီထိုးပြီး ဆယ်မိနစ်။

"ဟေ့ကောင် ညကြီးမင်းကြီး ငါက ဘာကြားရမှာလဲ"

ညီထက် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ပြီး ပြောသည်။ ဆူးခက် စိတ်ရှုပ်သွား ပုံရ၏ ။

"မင်းကလည်းကွာ သေချာနားထောင်စမ်းပါ၊ မကြားဘူးလား"

ဆူးခက်က လေသံတိုးတိုးလေးနှင့်ပြောပြီး ညီထက်ဘေးမှာ ငြိမ် ငြိမ်သက်သက်လေး ဝင်ထိုင်သည်။ ဆူးခက်ပုံကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို အထိတ် တလန့် ကြားလိုက်ရပုံ။

ညီထက် သေချာနားထောင်ပါသော်လည်း ဘာသံမှမကြားရ။

"ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း ပြောပြဦး"

"ခြံထဲမှာ အပင်တွေကို တိုးနေတဲ့ခြေသံ မင်းမကြားဘူးလား"

"ဟေ"

ညီထက် လန့်သွားသည်။ သူတို့အိပ်ရာခေါင်းရင်းဘက်ဆီမှာ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုဆီရှိပြီး အဲဒီ ပြတင်းပေါက်ကနေ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အသံဗလံ

များကို နားမစွင့်လည်း ကြားရတတ်သည်။ အခု ခြံထဲမှာ ခြေသံတစ်ခု ကြားရတယ်ဆိုတော့ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်နိုင်။

ဦးဘိုကလည်း ဒီအချိန်ဆို သူတို့အိမ်မကြီးနောက်ဘက်မှ သူ့ အတွက် သီးသန့်ဂိုထောင်အပေါ်ထပ်မှာ အေးအေးလူလူ အနားယူနေလောက် ပြီ။ ဒါဆို ဘယ်သူလဲ။ ဆူးခက်နည်းတူ ညီထွက်လည်း စိတ်ဝင်စားသွားရ၏။ ခုနကလို မဟုတ်တော့ဘဲ နားများကိုသေချာစွင့်ထားလိုက်သည်။ အဲ ဟုတ်ပါရဲ့။ ခြံထဲမှာ အလှစိုက်ခြုံနွယ်ပင်များကြားကို ဖြတ်တိုး သွားနေသည့် ခြေသံတစ်ခုရုပ်ရုပ်။ သေချာအာရုံစိုက်ထားလိုက်မှပင် ရေးရေးလေး ကြားရခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ သည်။ ဘာလုပ်ကြမလဲဆိုတဲ့သဘော။

ဆူးခက်က ညီထွက်ခေါင်းရင်းဘက်မှ ပြတင်းပေါက်ကို ဖြတ်ခနဲ ထသွားပြီး အောက်ဘက်ဆီ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေ့ကြည့်၏။

"ဘာမှတော့မတွေ့ဘူးကွ၊ အရှေ့ဘက်က ခြုံနွယ်တွေဆီက လာတာနဲ့တူတယ်"

"ငါတို့ဆင်းကြည့်ကြမယ်လေ"

ဒီလိုနေရာမျိုးမှာတော့ နှစ်ယောက်လုံး သတ္တိမနည်းကြပါ။ အတိုက်အခိုက် အသတ်အပုတ် ကျွမ်းကျင်ကြပြီး ယောက်ျားပီသသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ ဘော်ဒီတောင့်တောင့်များကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။ သူတို့ချက်ချင်းပင် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်နားသို့ ရောက်ရှိသွား ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်အကဲခတ်လိုက်၏။ ညနေပိုင်းမို့လို့ ခြံထဲမှာ မီးတွေထိန်လင်းနေအောင် ထွန်းမထား။ ခြံတံခါး ဟိုဘက်နဲ့ဒီဘက်မှ မီးလုံး ဖြူနှစ်လုံးပဲ ထွန်းထားသောကြောင့် အမှောင်ရိပ်က ကြီးစိုးနေသည်။

တစ်ဖက်ခြံမှာလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ ခြံထဲမှ မီးများ

လည်းမှိတ်လို့၊ အိမ်တွင်းပိုင်းကလည်း မှောင်တိကျနေသည်။ ညီထက်ရော ဆူးခက်ရော တစ်အိမ်လုံးအမှောင်ချပြီး အိပ်စက်ရခြင်းမျိုးကို မနှစ်သက်ပါ။ အနည်းဆုံးတော့ အလင်းအားကောင်းသည့် ညအိပ်မီးသီးလေးများ ထွန်းဖွင့်ထားကြမဲ့။

ခုတော့ ဟိုဘက်အိမ်ကိုကြည့်ရတာ လူတစ်ယောက်တောင် မရှိ သလိုမျိုး မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေ၏ ။

"ဟိုမှာ ညီထက် ဟိုးနားက ခြုံနွယ်ခက်လေးတွေ လှုပ်သွားတာ၊ ပြီးတော့ ရိပ်ခနဲ တစ်ခုခုဖြတ်သွားတာမျိုး"

ဆူးခက် လက်ညှိုးထိုးပြနေသည့်ဘက်ခြမ်းက ညီထက်နဲ့ပိုနီးတာ မို့ ညီထက် သွက်သွက်လက်လက် လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး ထိုခြုံများနား ရောက် သွားသည်။ ဆူးခက် နောက်ဘက်ကနေ ထပ်ချပ်မကွာ ပါလာ၏ ။

ခြေသံလုံအောင် နင်းလာတာမို့ ခြုံထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက် ပုန်းအောင်းနေရင်တောင် သူတို့ကပ်လာတာကို သိမည်မထင်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသံတိတ်အချက်ပြလိုက်ပြီး ပြိုင်တူလိုလိုပင် ထိုခြုံကိုဆွဲဖယ်လိုက်၏ ။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဘာများဖြစ်လာမလဲဆိုပြီး တိုက်ခိုက်ရန်အသင့်ပြင်ထားသည်။

"ဟင်"

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် နှစ်ယောက်သား ရယ်ရခက် ငိုရခက်ဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်အချိန်က ခြုံထဲခိုးဝင်နေမှန်းမသိသော စုတ်ဖွားခွေးတယ်ရီယာလေး။ အညိုရောင်အမွှေးပွပွများဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး ထိုင်နေရင်း သူတို့ကို မျက်လုံးလေးအပြူးသား ငေးကြည့်နေသည်။ အမွှေးရှည်များက ကာလတော်တော်ကြာအောင် ပြုပြင်ရိတ်သင်ခြင်း မခံခဲ့ရဘူးဆို တာ သက်သေပြနေ၏ ။ တချို့ကလည်း ဒီလိုအမွှေးတွေ ရှည်ရှည်လျားလျား

တွဲကျနေတာမျိုးကိုမှ နှစ်သက်တတ်ကြသည်လေ။ ပြီးတော့ ဒီခွေးလေးက
ဟောင်လည်းမဟောင်။

ဆူးခက်က လက်မြန်ခြေမြန်စွာပင် ကောက်ယူပွေ့လိုက်သည်။
ဒါကိုတောင် ရန်ပြန်မပြုသည့် ခွေးလေးသည် လူတွေနဲ့ တော်တော်လေး
လက်ပွန်းတသီး နေထိုင်ခဲ့၍ ဖြစ်မည်။

"ဒါ တစ်အိမ်အိမ်က မွေးထားတာပဲ ဖြစ်မယ်ကွ"

"ဉာဏ်ကြီးရှင် ညီထက်ရယ် ဒီလိုခွေးမျိုးက လမ်းဘေးခွေးရော
ဖြစ်စရာလားကွာ၊ ဒါမျိုးလေးတွေက ချစ်စနိုးနဲ့ အလှမွေးကြတာပဲလေ"

"အေး ဒီလိုဆို ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲက တစ်အိမ်အိမ်တော့ ခွေး
ပျောက်နေမှာ သေချာတယ်၊ မနက်မှပဲ ရှာပေးလိုက်တော့လေ"

"ဒါဆို အခု သူ့ကိုဘယ်လိုထားမှာလဲ"

နှစ်ယောက်သား နည်းနည်းတော့ ခေါင်းစားသွားသည်။ တစ်ခါမှ လည်း
အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တို့ဘာတို့ မွေးဖူးတာမဟုတ်။ ဘယ်နားထားရမှန်း လည်းမသိ။
အိမ်ထဲမခေါ်ဖို့ကိုတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး သဘောတူ လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးရသည့်အကြံကတော့ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်နားက တိုင်တစ်ခု မှာ
သူ့ကိုကြိုးနဲ့ချည်ထားခဲ့ဖို့ပင်။

"ဒီတိုင်းပဲ လွှတ်ပေးထားလိုက်ရင်ရော၊ သူ့ဟာသူ ဝင်လာတဲ့ အတိုင်း
ပြန်ထွက်သွားပြီး သူ့ပိုင်ရှင်ဆီ သူပြန်လို့ရတာ ပေါ့"

"ဟာ တော်ကြာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားပါဦးမယ်ကွာ၊ ပိုင်ရှင်ဆီ ပြန်
မရောက်ဘဲ လမ်းမှားပြီး ကားတွေဘာတွေ တိုက်မိနေမှဖြင့်"

ဆူးခက်က တွေးတွေးဆဆနှင့် စိတ်ပူပန်နေသေးသည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ
အသုံးမပြုတော့သော သံကြိုးတစ်ခုကို စတိုခန်းထဲမှ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားရှာ ဖွေကာ

ဆင်ဝင်အောက်မှ လှေကားလက်ရန်းတိုင်နှင့် တွဲချည်ထားလိုက် သည်။
ခွေးလေးနာသွားမှာစိုးသောကြောင့် သိပ်လည်းတင်းတင်းကျပ်ကျပ်
မချည်နှောင်ရက်ဘဲ သူ ထွက်ပြေးလို့မရနိုင်လောက်ရုံသာ။

"ကဲ ပြီးပြီ၊ ငါတို့လည်း အိပ်ကြရအောင်"

"အေးကွာ ဘာမှလည်း မဟုတ်ဘဲ တစ်နာရီတောင်ခွဲတော့မယ်"

အိပ်ခန်းတွေရှိရာ အပေါ်ထပ်ကို လေးပင်သောခြေလှမ်းများဖြင့်
သူတို့ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။ ဆူးခက်က ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ မျက်
မှောင်ကြီးကျုံ့ပြီး တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေဟန်ပြုလျက်

"ဒီခွေးက တော်တော်တော့ထူးဆန်းတယ်နော်"

"မင်း ဘာကိုပြောချင်တာလဲ"

"ငါတို့ သူ့ကိုပွေ့ချီလိုက်တည်းက ခုချိန်ထိ တစ်ချက်မှတောင်
အသံမပြုဘူး၊ သူ့ကိုဒီလောက် သံကြိုးနဲ့ချည်နေတာတောင်မှလေ"

ဆူးခက် စကားက ညီထက်ကိုလည်းတွေးမိသွားစေသည်။ ဒါပေမဲ့
ခွေးတစ်ကောင် အသံမထွက်တဲ့ကိစ္စလေးကို သူ့အိပ်ချိန်တွေ နောက်အကျ ထပ်ခံပြီး
မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။

"ငါထင်တာတော့ အဲဒီ ခွေးက အ,နေတာပဲဖြစ်မယ်ကွ"

"ဘာ ဟာ ဟေ့ကောင် ညီထက်၊ မဖြစ်နိုင်တာကွာ"

"မဖြစ်နိုင်ရင်လည်း မသိတော့ဘူးကွာ၊ မင်းဘာသာမင်းပဲ စဉ်းစား
တော့၊ ငါကတော့ အိပ်ချင်နေပြီ"

အခန်းထဲ မြန်မြန်ဝင်လျက် တံခါးကိုလည်း လှော့ချထားလိုက် သည်။
တော်ကြာနေ ဆူးခက်ဆိုတဲ့ကောင်က အခန်းထဲထိလိုက်ဝင်လာပြီး
ခွေးမဟောင်တဲ့ကိစ္စကို ထပ်ရစ်နေရင် ပြဿနာ။

ဒါပေမဲ့ မနက်ရောက်တဲ့အချိန်မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အံ့သြစရာအဖြစ်တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့ချည်ထားခဲ့သော နေရာမှာ ခွေးလေး မရှိတော့။ သံကြိုးကြီးသာ ဒီတိုင်းတွဲလောင်းကျနေ၏။ ချက်ချင်း ပင်ခြံမှာ ရေဒီယိုလေးတစ်လုံးနှင့် ငြိမ်နေသော ခြံစောင့်ဦးဘိုထံ သူတို့ ခြေလှမ်းများကို ဦးတည်လိုက်သည်။

"ဦးဘို ခွေးရော"

"ဟင် ဘာပြောတာလဲ မောင်ဆူး"

အစမရှိ အဆုံးမရှိ သွားပြောသော ဆူးခက်စကားကို ဦးဘို နားရှုပ်သွားပုံရသည်။

"ဒီလိုဗျာ ညတုန်းက ခြံထဲကို တယ်ရီယာခွေးစုတ်ဖွားလေးတစ်ကောင် ခိုးဝင်နေတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သံကြိုးနဲ့သေချာချည်ပြီး ဆင်ဝင်အောက်မှာ ထားထားတာ၊ မနက်ကျမှ ပိုင်ရှင်စုံစမ်းပြီး ပြန်ပေးမလို့၊ အခုမရှိတော့ဘူး"

"ဟေ ဦးဖြင့် ခြံထဲဆင်းလာတည်းက ဘာခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့မိပါဘူး"

"ဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီခွေးသေးသေးလေးက ကျွန်တော်တို့ ချည်ထားတဲ့သံကြိုးကနေလွတ်ပြီး ပြန်ထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဦးဘိုကတော့ ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပုံမျိုးဖြင့် ဆံပင်ဖြူများကို တဖြင်းဖြင်းကုပ်သည်။ တကယ်တော့

ဒီခွေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကို သူတို့နှစ်ယောက်
ကိုယ်တိုင်ပင် နားမလည်တော့။

"အခု ဦးက အဲဒီ ခွေးလေးကို ပြန်လိုက်ရှာပေးရမှာလား သားတို့"

"ဟာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူ့ကိုပိုင်ရှင်ဆီ ပြန် ပို့ပေးဖို့
တစ်ညခေါ်ထားတာပါ။ သူ့ဘာသာရောက်လာပြီး သူ့ဘာသာ
ပြန်ထွက်သွားတော့လည်း ပြီးတာပဲပေါ့ဗျာ"

ညီထက်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောပေမယ့် ဆူးခက်ကတော့ တွေး
တောနေသော မျက်နှာကြီးဖြင့် ငြိမ်သက်နေ၏ ။

"ဟေ့ကောင် ဘာတွေတွေးနေတာလဲ"

"ဒါက သွေးရိုးသားရိုးရော ဟုတ်ရဲ့လားကွာ"

"သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်လို့ မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲကွ"

"ငါတော့ မူမမှန်ဘူးလို့ပဲ ထင်တယ်ကွာ"

"မင်းပြောချင်တာက"

"တကယ်တော့ ညတုန်းက အဲဒီ ခြံနွယ်တွေ လှုပ်သွားတဲ့အချိန် မှာ
ငါမြင်လိုက်ရတဲ့ ရိပ်ခနဲပုံစံက ခွေးတစ်ကောင်ထက် အများကြီး ကြီးမယ် လို့
ထင်ထားတာ၊ သေချာပေါက် လူတစ်ယောက်ယောက်လို့ ငါယူဆလိုက် တာ၊ ဒါပေမဲ့
ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ခွေးသေးသေးလေးတစ်ကောင် ဖြစ်နေတယ်"

"ဒါကတော့ကွာ မင်းစိတ်ထင်တာလည်း ဖြစ်မှာပါ၊ ပြီးတော့ မင်းက
မဟုတ်ကဟုတ်က စာအုပ်တွေ ရုပ်ရှင်တွေ သိပ်ကြိုက်တဲ့ကောင် ဆိုတော့
အပြင်နဲ့အတွင်း ရှုပ်ကုန်တာဖြစ်မှာပေါ့"

ညီထက်က ဆူးခက်ရဲ့သဘာဝ လွန်အတွေးများကို ရတုန်းလေး
နှိပ်ကွပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဆူးခက် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး

"ညီထက် ငါအကောင်းပြောနေတာနော်၊ မင်း မဖောက်လာနဲ့"

"ရော် ငါက ဘာကိုဖောက်ရမှာလဲ၊ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာကို ပြောပြ
တာပဲဟာ"

"မင်းက ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘဲ တမင်သက်သက်
ရွံ့နေသလို ဖြစ်နေပြီ"

"ဟာ ဒါကတော့ မင်းဘာသာမင်း ဟတ်ထိသွားတာလေ၊ ငါက အဲဒီ
လောက်ထိ မရည်ရွယ်ပါဘူး"

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ပုံစံက ခွေးအကြောင်း အဖြေ
ထုတ်တာနှင့်မတူတော့ဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရန်စောင်နေသလို
ဖြစ်လာတာမို့ အတွင်းသိအစင်းသိ ခြံစောင့်ဦးဘိုကပင် ကြားဝင်ရတော့သည်။

"သားတို့ရေ ဘာမှမဟုတ်တာလေးနဲ့ တော်ကြပါတော့ကွာ၊ ခွေး
လေးလည်း ခုလောက်ဆို သူပိုင်ရှင်ဆီ ပြန်ရောက်နေလောက်ပါပြီကွာ"

ထိုအခါမှ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်
စောင်းကြီးများထိုးလျက် အိမ်ဘက်ဆီ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ထိန်းအဒေါ်ကြီး
အသင့်ပြင်ပေးထားသည့် မနက်စာကို နှစ်ယောက်သား စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် စားသောက်လိုက်၏။

ခုချိန် သူတို့ခေါင်းထဲမှာ ခွေးလည်းမရှိ၊ သံကြိုးလည်းမရှိ၊ ဘာဆို
ဘာမှမရှိတော့။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်ထောင့်နီကြီးများနှင့် စောင်း
ကြည့်ရင်း ဒီမနက်စာဝိုင်းကနေ ထထွက်သွားနိုင်ဖို့ကိုသာ အာရုံရောက်နေကြ သည်။
အဓိကကတော့ ဆူးခက်ပေါ့။

သူ့ရဲ့သဘောကျနှစ်သက်မှု ဝါသနာအပေါ် အမြဲလိုလို မကောင်း မြင်
ရှုတ်ချနေခဲ့သည့် ညီထက်ကို ဒီတစ်ခါတော့ သူ တော်တော်တင်းသွား သည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီကောင်နဲ့ စကားပြောချင်စိတ်ပင် မရှိ။

လက်ကျန်ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် အကုန်မော့သောက်
ချလိုက်ပြီး ဆူးခက် ထထွက်လာခဲ့သည်။

"အေး မင်းတို့ ငါ့အိမ်လာချင်လာခဲ့ကြလေ၊ ငါတစ်နေ့လုံး အိမ်မှာပဲ
ရှိမှာ"

စားသောက်နေတုန်း ညီထက် ဖုန်းထမြည်လာသောကြောင့်
ကောက်ကိုင်လိုက်ရင်း တစ်လက်စတည်း သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို အိမ်ခေါ်နေ
တာဖြစ်မည်။ တကယ်တော့ ညီထက်သူငယ်ချင်းဆိုတာလည်း ဆူးခက်
သူငယ်ချင်းတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆူးခက်က အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့
စာအုပ်တွေ ရုပ်ရှင်ခွေတွေ အင်တာနက်အသုံးပြုမှုတွေနဲ့ပဲ လုံးလည်ချာလည်
လိုက်လျက် ညီထက်တို့လိုမျိုး အပြင်ထွက်အချိန်မဖြုန်းဖြစ်။

အဲဒီ တော့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း တစ်နေရာရာအတူသွားဖို့ဆို
ညီထက်ကိုသာ လှမ်းခေါ်တတ်တာများသည်။

"ဆူးခက် ခဏနေရင် အိမ်ကို မိုးကြီးတို့သီဟတို့ လာလိမ့်မယ်"

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း ဂျာနယ်ဖတ်ရန် ပြင်နေသော
ဆူးခက်နားကို ညီထက် ရောက်လာပြီး အကြောင်းကြားသည်။

"အဲဒီ တော့ ငါကဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"မင်းကို လုပ်ပေးဖို့ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့တွေက မင်းက လည်း
မတွေ့တာကြာလို့ တွေ့ချင်နေကြတာလေ"

"အိုကေ ငါသဘောပေါက်ပြီ"

ဆူးခက်ရဲ့မထီမဲ့မြင်ပုံစံကို ညီထက် မကျေမနပ်ဖြင့် ပွစိပွစိ ရေရွတ် ရင်း
အိမ်နောက်ဖေးမှာ ချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။ အိမ်ထိန်းဒေါ်မြဆီ

လျှောက်လာခဲ့သည်။

"ဒေါ်မြရေ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်လာလိမ့်မယ်၊
ဟင်းတွေ ထမင်းတွေ ပိုချက်ထားပေးပါ"

"အေး အေး သားကြီး"

ဒေါ်မြက ဖေဖေမေမေတို့လက်ထက်တည်းက ဒီအိမ်ကြီးမှာ ချက်
ပြုတ်သန့်ရှင်းရေးကိစ္စအားလုံး မျက်နှာလွှဲထားလို့ရအောင် စိတ်ချရသူဖြစ် သည်။
ဟင်းချက်လက်ရာကလည်း အလွန်ကောင်းပြီး သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက်လုံး
အကြိုက်ဖြစ်ရုံတင်မက သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အိမ်လာလည် တိုင်း
ဒေါ်မြလက်ရာကို အလွတ်မပေးတမ်း စားကြမြဲဖြစ်၏ ။ ဒါကြောင့်လည်း သူက
ကြိုကြိုတင်တင် အသိပေးချက်ပြုတ်ထား ခိုင်းရခြင်း။

ညီထွက် ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲလှယ်နေတုန်းမှာပင် သူငယ်ချင်း
တွေအောက်ထပ်မှာ ဆူဆူညံညံ စကားပြောနေသံများက အခန်းထဲထိ
လွင့်ပျံ့တက်လာ၏ ။ ဒီကောင်တွေ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရောက်လာကြသားပဲ။

"မင်းလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်ထဲမှာပဲ အောင်းနေတယ်ဆို"

ဆူးခက်ကို စကားပြောနေသော သီဟအသံအား ညီထွက် ကြား
လိုက်ရတော့ ပြီးမိသည်။ ဆူးခက်တစ်ယောက်က ငယ်ငယ်တည်းကလည်း
အပြင်သိပ်မထွက်တတ်သလို သူတစ်ယောက်တည်း အိမ်တွင်းအောင်းနေ
တတ်တာက များသည်။ ဒီသူငယ်ချင်းတွေဆိုတာတောင် ကျောင်းတက်တုန်း က
တစ်တန်းတည်းတက်ခဲ့သောကြောင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့ခြင်း။

"ငါ့မှာ အပြင်ထွက်စရာလည်း သိပ်မရှိဘူးလေ၊ အပြင်ထွက်ပြီး
တော့လည်း ဟိုဟိုဒီဒီ သွားနေမယ့်အစား အိမ်ထဲမှာနေပြီး ကိုယ်လုပ်ချင်တာ
လေးတွေ လုပ်နေတော့ စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့"

"အေးပေါ့ကွာ မင်းကတော့ အေးချမ်းပါတယ်၊ ငါတို့ကတော့ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ မထွက်ချင်လည်း ထွက်နေရတာ ပါပဲ"

ဘဏ်မှာအလုပ်ဝင်နေသော မိုးကြီးက ညည်းသည်။ ဒီနေ့တောင် လပြည့်နေ့ဖြစ်နေလို့ သူ လာလည်နိုင်တာဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောသေး၏။ သီဟကတော့ သူ့အဖေရဲ့ပွဲရုံမှာပဲ မန်နေဂျာပြန်လုပ်နေခြင်းမို့ သူ အားချင် သည့်နေ့အားလို့ရနေတော့ အဆင်ပြေသည်။

"မင်းတို့လိုမျိုး အမွေလေးတွေ ထိုင်စားနေရရင်တော့ အေးဆေး ပေါ့ကွာ၊ ဘာအပူအပင်ရှိမှာလဲ၊ တစ်ယောက်ကလည်း အိမ်ထဲမှာပဲနေပြီး လုပ်ချင်တာလုပ်တယ်၊ နောက်တစ်ယောက်က ကားတစ်စီးနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ ပတ်တယ်"

"ဟိတ်ကောင်တွေ မင်းတို့က အမွေသိပ်လိုချင်နေတယ် ဟုတ် လား၊ အမွေဆိုတာ မိဘတွေဆုံးလို့ရတာ ကွ"

"အာ ညီထက် မင်းကတော့ လာတာနဲ့ ပါးစပ်ပုပ်ကစပြီ"

ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်သည်နှင့် ဩဘာပေးစရာ စကားလေးနှင့် အစချီလိုက်တော့ မိုးကြီးက မျက်နှာကြီးပျက်လျက် ပြန်ပြောသည်။

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့က ငါတို့အမွေရတာ ကို အားကျနေ တော့ ငါက သဘောတရားလေး ပြောပြတာပါကွ"

"အေးပါ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ငါတို့ဒီနေ့ ထမင်းစား ပြီးမှ ပြန်မှာနော်၊ ဒေါ်မြကို ပြောထားရဲ့လား"

"မင်းတို့လာမယ်ဆိုတာ ဖုန်းရပြီးတည်းက ငါပြောထားပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ငတ်ကြီးကျမယ်ဆိုတာ ကြိုသိလို့လေ"

"အေး ဒီလိုလေးတွေ အလိုက်သိလို့လည်း မင်းတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို ချစ်နေရတာ "

သီဟ စကားအဆုံးမှာ ညီထက်နဲ့ဆူးခက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိသွားသည်။ ညီထက်က နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်သလို ဆူးခက်ကလည်း မျက်စောင်းကြီးထိုးပြီး တစ်ဖက်ပြန်လှည့်သွား၏ ။

"ဟာ မင်းတို့နှစ်ကောင် စကားများပြန်ပြီလား"

သူတို့အပြုအမူတွေကို လှမ်းသတိထားမိသွားသော သီဟက သိနေပြီးသားမို့ မေးလာသည်။ ဆူးခက်က ခုနတည်းက ဖတ်နေသော ဂျာနယ်ကို ဆက်ဖတ်နေ၏ ။ သီဟစကားကို မကြားသလိုလို။

"အလကားပါကွာ၊ အားနေ စူပါနက်ထရယ်တွေ ကြည့်ကြည့်ပြီး ဘာသဘာဝ လွန်တွေများ ဖြစ်လာမလဲလို့ မျှော်လင့်နေတာ"

"အောင်မာ ညီထက် ငါကပဲမျှော်လင့်နေတယ် ဖြစ်ရသေးတယ်၊ ငါက တိုက်ဆိုင်တာတွေကို မင်းသတိထားမိအောင် ပြောပြတာကွ"

ဆူးခက်တစ်ယောက် မသိချင်ယောင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ပြန် လည်ချေပလာသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း မိုးကြီးနဲ့သီဟနှစ်ယောက်စလုံး သူတို့ဘာတွေများ ဖြစ်ခဲ့လဲဆိုတာ ပိုမိုစိတ်ဝင်စားသွား၏ ။ အဖြစ်အပျက် အစအဆုံးကို ဆူးခက်ကပင် ခပ်မြန်မြန် ပြောပြလိုက်သည်။

"သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်တာတော့ အသေအချာပဲပေါ့"

မိုးကြီးရဲ့မှတ်ချက်ကို ဆူးခက်က သဘောကျသွားပုံနှင့် ခပ်မိန့်မိန့် ကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

"အဲဒီ တော့ ခွေးလေးက ဘယ်အိမ်ကလဲလို့ မင်းတို့ လိုက်မစုံ စမ်းဘူးလား"

"စုံစမ်းစရာမှ မလိုတော့တာကွာ၊ သူကလည်း သူပိုင်ရှင်ဆီ သူပြန်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့"

ညီထွက်ရဲ့ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အဖြေ။ သီဟက သဘောမကျသလို
မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့သည်။

"ဒီလောက်ခိုင်တဲ့သံကြိုးကို ဒီခွေးလေးက ဘယ်လိုများ လွတ်
မြောက်အောင် ရုန်းလိုက်တာလဲ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ ဒီလောက်စိတ်ကြိုက်
ကိုင်တွယ်နေတာတောင် သူက တစ်ချက်လေးမဟောင်ဘူးဆိုတော့ ထူးဆန်း
နေတာအမှန်ပဲလေ ညီထွက်"

ဒီတစ်ခါတော့ ညီထွက်မှာ ပြောစရာစကားမရှိ ဖြစ်သွားသည်။
ဆူးခက်တစ်ယောက်ပဲ စာအုပ်တွေဖတ် သရဲကားတွေကြည့်ပြီး စိတ်ရှူးပေါက်
နေခြင်း မဟုတ်တော့ဘဲ သီဟရော မိုးကြီးကပါ ဆူးခက်အတွေးကို ဝင်
ထောက်ခံနေသလိုမို့ ညီထွက် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

"ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပတ်ရှာကြည့်ရင်တော့ ဘယ်အိမ်ကခွေးလဲ သိ
နိုင်ပါတယ်ကွ"

"ငါသိသလောက်တော့ ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ တယ်ရီယာမွေးတဲ့
အိမ်မရှိဘူးကွ၊ ဟိုးနှစ်ခြံကျော်မှာ အယ်ဇေးရှင်းကြီးသုံးကောင် မွေးထားတာ
ကလွဲရင် ကျန်တဲ့အိမ်တွေက ခွေးမမွေးဘူး"

"ဒါပေမဲ့ မင်းတို့မသိလိုက်ခင်မှာမွေးထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ကွာ၊
မင်းတို့မသိတဲ့ တစ်အိမ်အိမ်ပေါ့"

မင်းတို့မသိတဲ့ တစ်အိမ်အိမ်ဆိုတော့မှ ညီထွက်အတွေးထဲ ဘေး ခန်းမှ
အိမ်တက်လာဖိတ်သော အမျိုးသမီးမျက်နှာ ပြန်ပေါ်လာသည်။

"ငါခုမှ သတိရတယ်ကွ၊ ဘေးက သုံးထပ်အိမ်ကို မိသားစုအသစ် တွေ
ပြောင်းလာကြတယ်"

"အေး အဲဒါ အဖြစ်နိုင်ဆုံးပဲပေါ့၊ မင်းတို့နဲ့လည်း ခြံချင်းကပ်လျက်

ပဲလေ"

"အဲဒီ ခြံဘက်ကို သွားကြည့်ပါလားကွ"

ကျန်တဲ့သုံးယောက် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေပေမယ့် ညီထွက်က တော့ သိပ်အာရုံမရပါ။

"မင်းတို့ သွားချင်သွားလေ၊ ငါကတော့ နေခဲ့မယ်၊ ဒီနေ့ အိမ်ထဲ က အိမ်ပြင်မထွက်ဘဲ လုံးဝကို အနားယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ"

"အောင်မယ်လေးကွာ အရေးထဲမှ မင်းက လာနေသေးတယ်"

သီဟရဲ့အရွဲ့တိုက်သံအဆုံးမှာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဒေါ်မြ ဝင်လာသည်။

"သားတို့ရေ ဗိုက်ဆာရင် အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီနော်"

ချက်ချင်းပင် ငတ်ကြီးကျနှစ်ယောက်ဖြစ်သော မိုးကြီးနဲ့သီဟတို့ မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်သွားသည်။ ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက် ကြပြီး ဒေါ်မြနား ရောက်သွား၏ ။

"ကျွန်တော်တို့က ဒေါ်မြလက်ရာကို စားချင်လွန်းလို့ လာခဲ့တာ ဗျ၊ အိမ်က မထွက်ခင်တည်းက ဗိုက်ကဆာနေတာ"

သူတို့အာရုံထဲမှာ ဘေးက သုံးထပ်တိုက်လည်း ရှိပုံမရတော့။ တယ်ရီယာခွေးလည်း အစအနပင် ရှာမရလောက်အောင် ပျောက်သွားခဲ့ပုံ။ ဒေါ်မြ ချက်ထားသည့် ဟင်းအမယ်တွေဆီသို့သာ အာရုံတွေအားလုံး ကျ ရောက်သွားကြ၏ ။

"မင်းမို့လို့ ဒီကောင်တွေကို အဖော်ညှိနေတယ်၊ အစားမြင်ရင် ကျန်တာအားလုံး မေ့တဲ့ကောင်တွေ"

"မင်းလိုတော့ ငါ့ထင်မြင်ချက်ကို သူတို့က မရှုတ်ချပါဘူး"

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စကားအချေအတင်လေး ဖြစ်လိုက်သေး သည်။

"သားကြီးနဲ့သားငယ် ထမင်းစားဖို့အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ နော်၊ စကားမများဘဲ လာခဲ့ကြတော့"

ထမင်းဝိုင်းမှာ ထိုင်မိတော့ သူတို့အားလုံးကြိုက်သည့် ကြက်သား ပဲငပိနဲ့လေးက နှာခေါင်းထဲကို အရင်တိုးဝင်လာသည်။ တခြားဟင်းတွေ လည်း ရှိသေးပေမယ့် အားလုံးရဲ့လက်များက ကြက်သားပဲငပိခွက်ကိုသာ မျက်စပစ်နေကြ၏ ။ ဒေါ်မြက ထမင်းပန်းကန်တွေထဲ ထမင်းထည့်ပြီးစီးသည် နှင့် ခရာမှုတ်ကာ တာလွှတ်လိုက်သော အပြေးသမားများလို သူတို့ရဲ့ ဦး တည်ရာက ထိုကြက်သားပဲငပိခွက်ဆီသို့သာ။

"သိတယ်၊ သားတို့ကြိုက်မှန်းသိလို့ကို တမင်သက်သက် ဒေါ်မြက အများကြီးချက်ပေးထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တခြားဟင်းတွေလည်း နှိုက်ကြပါဦး နော်၊ ဒေါ်မြကြီးက အပင်ပန်းခံချက်ထားရတာ "

"အဟီး ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်မြရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က အားလုံးစားမှာပါ"

သီဟက သွားဖြပြကာ အရှက်ပြေပြောသည်။ နေ့လယ်ဘက်မှာ လည်း သူတို့အကြိုက်ကိုသိနေသော ဒေါ်မြရဲ့စီမံမှုဖြင့် ပုစွန်ငါးပေါင်းကြော်၊ လက်ဖက်သုပ်၊ ရေနွေးကြမ်းများဖြင့် သူတို့စကားဝိုင်းလေးက စိုစိုပြည်ပြည်။ ဆူးခက်နဲ့မိုးကြီးက ဗီဒီယိုဂိမ်းအတူနှိပ်နေပြီး ညီထွက်နဲ့သီဟကတော့ ဖုန်းထဲ မှာ အင်တာနက်ပေါ်မှ အလန်းဇယားလေးများဆိုသော စိတ်အာရုံနိုးကြားစေ သည့်စာမျက်နှာတစ်ခုကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးကြည့်ငမ်းကြောထ နေကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော် ပစ်လိုက်သံကို သူတို့လေးယောက်လုံး သေသေချာချာ ကြားလိုက်ရ၏ ။ အားခနဲ အော်ဟစ်လိုက်သံက တစ်ခုခုကို နာနာကျင်ကျင် ခံစားလိုက်ရသော ကြောင့် မချိမဆန့် အော်ပစ်လိုက်သလိုမျိုး။ သူတို့တစ်ယောက်မျက်နှာ

တစ်ယောက်ကြည့်လျက် ဂိမ်းလည်းမနှိပ်ကြတော့၊ ဖုန်းမျက်နှာပြင်ကြီးကို လျှာနဲ့ပြေးလျက်တော့မတတ် ပြုံးဖိုးနေသည့် မျက်နှာတွေလည်း ချက်ချင်း တည်သွားသည်။

"ဒါ ဘယ်ကအသံလဲကွ"

သူတို့အားလုံး ကြောင်နေကြစဉ် ဆူးခက်က အရင်မေးခွန်းစထုတ် သည်။ တကယ်တော့ သူတို့လေးယောက်လုံး ထိုအသံ ဘယ်ကထွက်လာ တယ်ဆိုတာကို မသိကြပါ။

"ငါတို့လည်း ဘယ်သိမလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အသံက သိပ်ဝေးဝေးကတော့ မဟုတ်ဘူးနော်"

"အေး ဟုတ်တယ် ငါတို့ခြံထဲက လာသလိုပဲ"

သိချင်စိတ်များဖြင့် လေးယောက်လုံး အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဦးဘိုကိုမေးကြည့်ရင်တော့ တစ်ခုခု သိရမှာပဲ။

"ဦးဘိုရေ ဦးဘို"

"ဦးဘိုရေ"

တုံ့ပြန်ထူးသံ မကြားရ။

"အရေးထဲမှ ဦးဘိုကြီးက ဘယ်ထွက်သွားပြန်ပြီလဲ မသိဘူးကွာ"

"ဦးဘိုရေ ဘယ်မှာလဲဗျို့"

သူတို့တွေ အော်သာခေါ်နေပေမယ့် တစိုးတစိမျှပင် မကြားရပါ။ ဦးဘိုက ဒီလိုမပြောမဆိုနဲ့ အပြင်ထွက်တတ်သူ မဟုတ်။

"ဦးဘိုပါ ပျောက်နေတာလား"

"ဟာ မင်းကလည်း ဘာတွေလျှောက်တွေးနေပြန်ပြီလဲ၊ အိမ်သာ

တွေဘာတွေ သွားတက်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့။"

သူတို့တွေ ဦးဘို ထိုင်နေကျ အပင်အောက်လေးကို ရောက်လာ ကြသည်။

"ဟာ ဦးဘို ဦးဘို"

သူတို့လာရာလမ်းနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် သစ်ပင်ဟိုဘက်ခြမ်းမှာ မှောက်ခုံကြီးလဲနေသော ခြံစောင့်ဦးဘို။ သူတို့တွေ အထိတ်တလန့်နှင့်ပင် ဦးဘိုကို နှလုံးခုန်နှုန်းစမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။

"နှလုံးခုန်တယ်ကွ၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး"

"ဒီလိုဆို အော်သံကလည်း ဦးဘိုအသံပေါ့"

"အေး ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးဘိုက ဘာဖြစ်သွားလို့ ဒီလောက် အထိတ်တလန့် အော်လိုက်တာလဲ၊ ကိုယ်ပေါ်ကို ရှာကြည့်ကြပါဦး၊ ဒဏ်ရာ တွေဘာတွေများ ရနေသလားလို့"

သို့သော် ဦးဘိုထံမှာ ဘာသွေးထွက်သံယိုဒဏ်ရာမှ မတွေ့ရ။ အားလုံးအကောင်းပကတိ။ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာပေါ်မှာ သတိလစ်နေ သော ဦးဘိုကို သူတို့ချီမတင်ထားလိုက်ပြီး ဆရာဝန်တစ်ယောက် ပင့်ရ၏ ။ ဒေါ်မြလည်း ရင်ဘတ်လေးတဖိဖိနှင့် ဦးဘိုနားကမခွာ စိတ်ပူပန်နေရှာသည်။

"ရုတ်တရက် အံ့ဩစရာ ဒါမှမဟုတ် ထိတ်လန့်စရာတစ်ခုခုကို တွေ့လိုက်မြင်လိုက်ရတာ ကြောင့် စိတ်ချောက်ချားပြီး နှလုံးလေဟပ်သွားတာ ပါ၊ စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူး"

ဆရာဝန်ရဲ့အဖြေစကားက သူတို့လေးယောက်အတွက် ပဟေဠိ တစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ပြန်သွားပြီး တော်တော်ကြာသည်ထိ ဦးဘို သတိပြန်မရသေး။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သားတို့ရယ်"

"ဆရာဝန်ကြီးပြောတာတော့ ရုတ်တရက်လန့်သွားတာပါတဲ့၊ စိတ်ပူစရာမရှိဘူးလို့ပြောပါတယ် ဒေါ်မြရဲ့။"

ဦးဘိုက ကလေးမရှိသော မုဆိုးဖိုဖြစ်ကာ ဒေါ်မြကတော့ အော်ရ ဂျင်နယ်အပျိုကြီးဖြစ်သည်။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ အလုပ်လုပ်လာကြတာကလည်း ညီထွက်တို့တစ်သက်လောက် ဖြစ်နေပြီမို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သံယောဇဉ်တော့ ရှိကြမှာပါ။ အသက်အရွယ်တွေကြောင့် ဆန်းဆန်းပြားပြား သံယောဇဉ်မဟုတ်တောင် ဆွေမျိုးရင်းချာတွေလို သံယောဇဉ်မျိုးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ရှိမှာပါပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း ဦးဘို သတိပြန်မရမချင်း အနားကနေ စောင့်ကြပ်ပေးရမယ့်တာဝန်ကို ဒေါ်မြက ယူလိုက်၏။ အိမ်အနောက်ဘက်မှ ဝန်ထမ်းတန်းလျားလေးဆီ မပြန်စေဘဲ ဦးဘိုကိုလည်း အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲမှ ဆိုဖာပေါ်မှာသာ သက်သောင့်သက်သာတင်ထားသည်။ ဒေါ်မြကတော့ စိုးရိမ်ကြီးသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ဘေးနားမှာထိုင်ပြီး ပုတီးစိတ်နေ၏။ သူတို့လေးယောက်ရဲ့ပျော်ရွှင်နေသော စိတ်တွေ ကုန်ခမ်းသွား သည်။ သီဟက ပြန်ရန်ပြင်၏။

"ငါကတော့ ဦးဘိုကြီး ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သိချင်သေးတယ် ကွာ"

ဦးဘိုကိစ္စကို အလွန်စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေသော မိုးကြီးက မပြန်ချင်သေး။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့တွေ ဦးဘို သတိပြန်လည်လာမှပင် အိမ်ပြန်ကြရန် သဘောတူလိုက်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ဆန္ဒမပြည့်ဝလိုက် ပါ။ ညဆယ်နာရီထိုးသည့်တိုင်အောင် မေ့မျောနေသောကြောင့် သီဟနဲ့မိုး ကြီး စိတ်လျှော့လျက် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်သွားကြရသည်။ အရင်လိုကျောင်းသားဘဝတုန်းကသာဆိုရင် ဒီကောင်တွေ ညအိပ်ပြီးတော့ကို စောင့်ကြမှာ။ ခုတော့ မနက်ကို အလုပ်ကိုယ်စီ ဝင်ရမည့်သူများမို့ ညအိပ်ညနေ မနေနိုင် ကြတော့။

"ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ငါတို့ကို သတင်းလေးဘာလေး ပြန်ပေး

ဦးကွာ"

သီဟက ကားစက်နှိုးပြီးနေတာတောင် မိုးကြီးမှာတော့ သံယောဇဉ် အမျှင်တန်းနေသေးသည်။ ညီထက် ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်မိသည်။

"ဘာမှထူးထူးခြားခြား မဟုတ်လောက်ပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့လည်း ဒီလောက် စိတ်ထဲထားမနေပါနဲ့၊ ဆရာဝန်ကလည်း စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူးလို့ ပြောခဲ့တာပဲလေ"

"အေးပါကွာ ခုထိ သတိပြန်မရသေးတော့ ငါတို့က နည်းနည်း စိတ်ဝင်စားလို့ပါ၊ ဆူးခက်ပြောပြထားတဲ့စိတ်ဝင်စားစရာ ဇာတ်လမ်းလေးတွေ လည်း ရှိသေးတယ်လေ"

"ဘာလဲ ခွေးလား"

"အေးပေါ့၊ ငါတို့ အဲဒီ ခွေးလေးကို လိုက်ရှာမယ်ဆိုပြီးတော့တောင် ဘာမှမလုပ်ဖြစ်လိုက်ဘူး"

"မရှာဖြစ်တော့ မင်းတို့ မပင်ပန်းတော့ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဆူးခက်တစ်ယောက်က သူ့အတွေးတွေနဲ့ သူ့ဘာသာ စိတ်ကူးယဉ်နေတာ၊ မင်းတို့ပါ လိုက်ကြောင်မနေစမ်းပါနဲ့"

အနားမှာသာ ဆူးခက်ရှိရင် ညီထက်နဲ့ စကားများရဦးမှာ သေချာ သည်။ ခုနတည်းက ခြံထဲမှာ ဦးဘို လဲကျသွားသော သရက်ပင်အောက် သွားပြီး ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ဘာတွေလုပ်နေမှန်း မသိ။ ဒါကြောင့်လည်း ညီထက် ပြောသောစကားများကို သူ ဘာမှမကြားနိုင်ပါ။

သူ့စွဲလမ်းမှုကို ကြောင်တောင်တောင်နိုင်တယ်လို့ ညီထက်က ပြောနေမှန်းသာသိရင် ရောက်တဲ့နေရာကနေ အပြေးလာပြီး ရန်တွေ့မယ့် ကောင်။

"မင်းဘာတွေရှာနေတာလဲကွ"

"သဲလွန်စတစ်ခုခု တွေ့လိုတွေ့ငြားပါကွာ"

"အောင်မာ မင်းကိုယ်မင်း စုံထောက်လိုလိုဘာလိုလို လုပ်နေပြန်ပြီ"

"လုပ်ရမှာပဲလေ၊ ဦးဘိုက ဒီတိုင်းအသံတိတ်လဲကျသွားသွားတာ ဆိုရင် ငါတို့ ဘာထွေထွေထူးထူးမှ လျှောက်တွေးနေဖို့မလိုဘူး၊ ခုဟာက အားလုံးကြားလိုက်ရတဲ့ အသံနက်ကြီး"

ဒီတစ်ခါတော့ ဆူးခက်ပြောတာကို ညီထက် မငြင်းနိုင်ပါ။ တစ်စုံ တစ်ရာ ထိတ်လန့်ဖွယ်ကို မြင်တွေ့လိုက်သောကြောင့် အော်ဟစ်လိုက်သော ကြောက်စရာအသံကြီးကို ညီထက်ကိုယ်တိုင်လည်း နားနဲ့ဆက်ဆက် ကြား လိုက်ရတာ ပဲလေ။

"အခု မင်းရှာတော့ ဘာတွေ့လဲ"

"ဘာမှတော့ မတွေ့ဘူး"

"ဒီလိုဆိုလည်း ရှာမနေနဲ့တော့၊ ညကြီးမင်းကြီး အမှောင်ထဲ ရှာနေလို့လည်း မင်းဘာမှတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာနေ ဦးဘို သတိ ပြန်ရလာမှပဲ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်ကို မေးကြည့်ကြတာပေါ့"

ဒီတစ်ခါတော့ ဆူးခက် စိတ်လျှော့လိုက်ပုံဖြင့် ညီထက်ပခုံးကိုဖက် ပြီး အိမ်ဘက်ပြန်လိုက်ခဲ့သည်။

သူတို့အိမ်ထဲပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဦးဘို တအင်းအင်းဖြင့် သတိပြန်လည်လာသောကြောင့် သူတို့အားလုံး ဝမ်းသာသွားသည်။ ဒေါ်မြက ဦးဘိုမျက်နှာနားကပ်ကာ

"ကိုဘို သတိရလာပြီလား၊ အောင်မယ်လေး တော်ပါသေးရဲ့ရှင်၊ ကျွန်မမှာဖြင့် စိတ်တွေပူနေတာ"

"ဦးဘို သတိပြန်ရပြီနော်၊ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ပူနေတာဗျ"

ဆူးခက်တို့စကားတွေပြောနေသော်လည်း ဦးဘိုကတော့ သူတို့ကို ခွန်းတုံ့မပြန်ပါ။ မျက်လုံးအကြောင်သားဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်လှည့်စီ လိုက်ငေးကြည့်နေ၏။ ဦးဘိုကိုကြည့်ရတာ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်သွားမှန်းပင် သူ့ဘာသာ သိရှိပုံမပေါ်။

"ဦးဘို ဦးဘို ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကျွန်တော်တို့ကို မှတ်မိလား ဦးဘို"

ပါးစပ်က ပြန်မဖြေဘဲ ဦးဘို ခေါင်းကိုသာ ညင်သာစွာ ညိတ်ပြ သည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တယ်ဆိုတာကို သူတို့ခုချိန်ထိ စဉ်းစားလို့မရသေး။ ဦးဘိုကိုကြည့်ရတာ ပုံမှန်မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။

"မြတ်စွာဘုရား ကိုဘို ကိုဘို ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ"

ညီထွက်တို့တွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ လက်ရှိ ဖြစ်နေတဲ့ အနေအထားကို ဝေခွဲရခက်နေသည်။ သူတို့တွေကို မှတ်မိတယ်လို့ ပြောပေမယ့် ဦးဘိုပုံစံက ထူးဆန်းနေသည်။ တစ်ခုခုကိုအကြောက်လွန်နေ သလို၊ စိုးရိမ်ပူပန်နေသလိုနှင့်

"ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပါ ဦးဘို"

မေးလိုက်သော ဆူးခက်ကို ဦးဘိုက စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေပြီး ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါပြသည်။

ဒီညတော့ ဆူးခက်တို့တွေ ဦးဘိုဆီက ဘယ်လိုအဖြေစကားမျိုး ကိုမှ မရနိုင်တာ သေချာသွားပြီ။ သိချင်စိတ်တွေ ဇောကြီးနေသော်လည်း ဦးဘို ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်မှာစိုးသောကြောင့် ဘာမှထပ်မမေးတော့ဖို့ သူတို့ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

"ဦးဘို လမ်းလျှောက်နိုင်လား"

ဦးဘိုက လဲအိပ်နေရာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း ငုတ်တုတ်ထထိုင် လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ဒီလိုဆို ဦးဘို အခန်းလေးထဲမှာပဲ သက်သောင့်သက်သာ အနား သွားယူပါတော့၊ ဒေါ်မြကတော့ ဦးဘိုစားဖို့ တစ်ခုခုစီစဉ်ပြီး ယူသွားပေး လိုက်ပေါ့။"

လူကြီးနှစ်ယောက် အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားသည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက် မှာ ဆိုဖာခုံများပေး ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချ ပစ်လိုက်သည်။ လောလောဆယ် ဘာတွေဖြစ်လို့ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း မဝေခွဲတတ်တော့။

"မင်းဘယ်လိုထင်လဲ ညီထက်"

"ငါလား ဘယ်လိုထင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး"

"ထူးဆန်းတာတော့ အမှန်ပဲ"

"ကဲပါကွာ ဒီနေ့လည်း ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ကို တော်တော်ပင်ပန်း သွားတယ်၊ စောစောအိပ်ကြရအောင်"

ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ်ဝင်သွားသည့်တိုင်အောင် ညီထက်ရော ဆူး ခက်ပါ ဦးဘိုကိစ္စကို တွေးတောရင်း တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။ ဒီရက်ပိုင်း ကြုံတွေ့ရတာ တွေက စိတ်ပျက်ဖွယ် ထူးဆန်းနေသည်။

*